तीतानि' पूर्व्वमप्रत्यर्पितानि, तादृशानि यान्यृणानि प्राप्येति शेषः। अहमस्मिवर्त्ते तेषां सर्व्वेषामपाकरणाय 'यमस्य' देवस्य, 'वलिना' पूजया, 'चरामि' पूजां करोमीत्यर्थः। 'इहैव', जन्मनि 'सन्तः' वर्त्तमाना वयं, 'तत्' सर्व्वमृणम्* ॥

(१७) अथ तृतीयं मन्त्रमाह। "अनृणा अस्मिन्ननृणाः परस्मिन्। तृतीये लोके अनृणाः स्याम। ये देवयाना उत पितृयाणाः ॥ ८ ॥ सर्व्वान् पथो अनृणा आक्षीयेम" इति। 'अस्मिन्' वर्त्तमाने मनुष्यजन्मनि, 'अनृणाः' ऋणरहिताः, 'स्याम'। 'परस्मिन्' एतदपेक्षया भविष्येपि मनुष्यजन्मनि, 'अनृणाः', 'स्याम'। उभयापेक्षया 'तृतीये लोके' त्रिसङ्ख्यापूरके स्वर्गजन्मनि, 'अनृणाः', 'स्याम'। ततश्च 'ये देवयानाः' देवगमनयोग्याः पन्थानः, 'उत' अपि च, 'पितृयाणाः' पितृगमनयोग्याः ये पन्थानः सन्ति, तान् 'सर्व्वान् पथः', वयम् 'अनृणाः', एव 'आक्षीयेम' आभिमुख्येन प्राप्य निवसाम, यद्वा मन्त्रद्वयमिदमवभृथादागमने द्रष्टव्यम् ॥

(१८) अथ सौमिकवेदेः प्राच्यामुदीच्यां वोदवसायेष्टर्द्धेर्द्धैवयजनाध्यवसाने मन्त्रमाह। "इदमूनुः श्रेयोऽवसानमागन्म। शिवे नो द्यावापृथिवी उभे इमे। गोमद्धूनवदश्ववद्धूर्ज्जस्वत्। सुवीरा वीरैरनुसञ्चरेम" इति। 'इदमूनुः' इदमेव परिदृश्यमानं 'श्रेयः' अतिशयेन प्रशस्तम्, 'अवसानं' देवयजनरूपं भूमेः प्रदेशं प्रति, 'आगन्म' आगतास्मः, 'इमे द्यावापृथिवी

---

* अत्र व्याख्या किञ्चिदवशिष्टा।